

JO WATSON

Prostě já

*Královna romantických příběhů
se vrací*

Prostě já

Copyright © 2021 Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Šimková, 2024

Cover © Adéla Korbělářová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5203-4 (pdf)

JO WATSON

Prostě já

přeložila Markéta Šimková

Kapitola 1

Tak nějak jsem si představovala, že až umřu, bude to vypadat jinak.

Zaprvé, proč je tady taková tma? Kdepak je to jasné světlo, ke kterému si to mám v klidu vykračovat? Ne že bych čekala nějakou rotující diskokouli nebo ultrafialové záření nebo nějaké jiné vzrůšo, ale nic tu není. V téhle fázi bych se spokojila i s mihotavým světlem svíček.

A proč mi před očima neprobleskuje můj život? Proč nesedím pohodlně uvelebená vedle Boha nebo bůhvíkoho, necpu se popkornem a nesleduju na velkém plátně před sebou všechny svoje krásné, dojemné, šťastné chvílky?

A především... *Proč si svůj život nedokážu vybavit?* Protože nějaký život jsem určitě vedla, ne? Ale ve zlomku vteřiny, kdy jsem tam postávala, nejistě balancovala mezi tímhle životem a tím příštím, vědomí se mi zapínalo a vypínalo, zapínalo a vypínalo... A nebylo tam prostě nic. Ani vzpomínka, ani momentka, prostě nic. A pak zapínání a vypínání zcela ustalo, lebku mi zaplnil hlasitý zvuk, praštil mě zezadu do bulev a všechno potemnělo.

Neřeknu vám, jak dlouho jsem trčela v temnotě. Jedinou společnost mi dělal ohlušující dusot naprostého ticha. Ticho

na mě doléhalo natolik těžce a tíživě, až mi bylo jasné, že musím mít blízko k...

Smrti. Cítila jsem ji. Stahovala mě dolů, přitahovala si mě k sobě, volala mě a pak...

Halelujá. Konečně jsem uslyšela čísi hlas.

„Zůstaňte tu se mnou, zůstaňte tu se mnou,“ říkal ten hlas.

„To jsi ty, Bože?“ pomyslela jsem si v duchu, ale z nějakého důvodu mi připadalo, že se i slyším. Počkat, řekla jsem to snad nahlas? Mrtvoly ale nemluví... *Nebo jo?*

„Ne, jmenuju se Noah. Jsem záchranář. Měla jste nehodu.“

„Noe? Co ty tady děláš? O zvířata už je postaráno?“ řekla jsem podivným, cizím hlasem.

„Cože?“

„Já mám kocábku náram náramnou,“ zazpíval někdo. Snad jsem to byla já, ale jistá si tím nejsem. „Jsme na tvou arše? Jako bychom se hýbali. Doufám, že nechytinu mořskou nemoc.“

„Ehm...“ Nastala dlouhá odmlka. Snažila jsem se otevřít oči, abych se na Noeho podívala. Proč už na mě dál nemluví?

„NOE!“ myslím, že jsem zakřičela.

„Jsem tady. Jak se jmenujete?“ Vzal mě za ruku a tenhle malý úkon jako by mi probudil každičkou část těla, která předtím nereagovala.

Rozechvěle jsem otevřela oči. Proboha, v hlavě mi třeštilo. „J-jsem... mrtvá?“

„Ne! Jste naživu, víc než dost.“

Asi jsem se usmála, těžko říct. Jako by moje rty byly hodně daleko od těla, jako by byly odpojené. Vlastně odpojené a vzdálené se mi zdálo všechno. Měla jsem pocit, že abych byla opět úplná, budu se muset znovu poskládat dohromady.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se zase Noe a stiskl mi ruku tak, že jsem si připadala naprosto v bezpečí. Stisk jsem mu opětovala, dala jsem do toho všechno. Což nebylo moc, ale stačilo

to k tomu, abych se s ním cítila zvláště spřízněná. Snažila jsem se na toho člověka, kterému ta ruka patřila, podívat, ale všechno v mém zorném poli zastíral závoj mlhy.

„Jak se jmenujete?“ dolehla ke mně opět ta otázka.

„Ehm... Já... Ehm...“ Z úst mi vyšlo ještě pár podivných zvuků. „Jmenuju se...“ Pátrala jsem v mysli, ale měla jsem v ní prázdko.

„Cože?“ Naklonil se nade mě rozmazaný obličej.

„Já... Já...“ Zalovila jsem v paměti a něčeho jsem se chytla, ale jakmile jsem se to k sobě snažila přitáhnout, vyklouzlo mi to. „Já... Já... nevím! Já nevím!“

Noe položil svou druhou ruku na mou. Po paži se mi rozlilo horko a na chvíli trochu polevila bolest hlavy. „To je v pořádku. Času dost.“

Kývla jsem na něj a pevně stiskla víčka, i když mi přitom lebku jako blesk prorazila prudká, ostrá bolest. Představila jsem si, jak šplhám do své mysli, jako by to byla temná jeskyně. Plazila jsem se po její studené zemi, prohlížela si její útroby, ale pořád *nic*.

Napřáhla jsem paže a snažila se popadnout prázdnotu, jako bych vyhazovala síť do moře, a pak jsem ruce přimkla k sobě, abych se podívala, jestli jsem něco ulovila. Ale síť byla prázdná.

„NEVÍM, JAK SE JMENUJU!“ uslyšela jsem svůj křik. Pokoušela jsem se znovu posadit, ale ucítila jsem, jak mě dvě ruce zatlačily zpátky.

„Snažte se uklidnit. Víím, že to není jen tak, ale potřebuju, abyste zůstala v klidu.“

To mi ale nešlo. „Musím se odsud dostat. Musím... PROČ NEVÍM, JAK SE JMENUJU?“ V hlavě mi bušila bolest. Hlasitá, tvrdá, ostrá.

„To *nic*. Jsem tu s vámi. Snažte se nehýbat,“ řekl Noe, ale když mi na obličej dával masku, zápasila jsem s ním.

„Několikrát se zhluboka nadechněte. Nádech a výdech. Nádech a výdech.“

Dál jsem se s ním prala, když vtom mlhu před mýma očima protnulý dva jasně modré majáky. Upnula jsem se k nim a dívala se do nich. *Modré oči*. Má modré oči. Jeho rysy se konečně zaostřily. Na ústech mu zacukal nepatrný úsměv.

„Jsem tady u vás. Jen klid.“

Přikývla jsem. Jeho úsměv ze mě sňal trochu napětí.

„Dobře, takhle je to správně. Dýchejte zhluboka.“

Poslouchala jsem jeho pokyny a začala se cítit podivně klidná.

„Je to už o trochu lepší?“

„Jo. Můžu se tě na něco zeptat, Noe?“

„Jasně. Na cokoliv.“

„Jak jsi tam dostal hady?“

„Hady?“

„A včely, co včely? A jak jsi poznal, která je sameček a která samička?“

Usmál se a já jsem ucítila, jak mi poplácal ruku. „Já jsem jen záchranář, slečno. Nic víc.“

A pak jsem zavřela oči a všechno zase potemnělo.

Kapitola 2

Jane Doeová.

Zranění tupým předmětem do hlavy.

Na místě zmatená, GCS skóre 12.

Tlak 130/90.

Tep 115.

Pacientka zmatená, vlivem hypoxie agresivní, po nasazení masky zklidněná.

Pacientka vykazuje amnézii a nepamatuje si, jak se jmenuje.

Slova se na mě valila skrz husté, lepkavé zastření mysli. Poznala jsem, že mě někdo zvedá. Na chvílku jsem plachtila vzduchem: *letím snad?* A pak mi záda dopadla na cosi tvrdého a všechno kolem mě explodovalo.

Světla.

Hlasy.

Spěšné kroky.

Pípající přístroje.

„Noe?“ špitla jsem a objala vzduch před sebou.

„Slečno, nesmíte se hýbat, prosím,“ řekla žena a vzala mě za ruku. Měla na sobě rukavici a já zatoužila po uklidňujícím teplu Noeho dlaně.

„Jsem doktor Bennett.“ Do očí mi posvítíl muž. „Zorničky stejné a reagují,“ řekl někomu přes rameno. „Jsem neurolog. Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Myslím, že se jmenuju Jane Doeová.“

Muž na mě chvíli hleděl, ve tváři nečitelný výraz. „Víte, co se vám přihodilo? Proč jste v nemocnici?“

„Ne.“

„Můžete mi říct, co je za den?“ zeptal se.

„Je... Ehm...“ Skousla jsem si ret, abych potlačila slzy.

„To nic.“ Mluvil teď naprosto klidně a pomalu. „Víte, v jakém jsme městě?“

„Ano, myslím, že ano. V Johannesburgu.“

„Velmi dobře. A kdo je prezidentem?“

„Ehm...“ Znovu jsem pátrala v paměti. Připadalo mi, že i tohle vím. V nejhlubším, nejtemnějším a nejvzdálenějším koutu mé mysli se začala ozývat slova. Pekelně jsem se soustředila a snažila se je zaslechnout. „CYRIL! Cyril Ramaphosa!“ zařvala jsem, když se mi konečně vybavila odpověď.

Doktor se usmál a já ihned pocítila úlevu. „Výborně. Vezmeme vás dolů na rentgen a céťečko, abychom viděli, jak je na tom váš mozek.“

„Věděli jste, že rentgen objevil v roce 1895 Wilhelm Roentgen čirou náhodou?“ slyšela jsem, jak říkám, a pak všichni všeho nechali a zírali na mě. Čekala jsem, až někdo něco řekne, ale nikdo ani nemukl. Namísto toho si doktor svlékl rukavice a opustil místnost. Chtěla jsem zakřičet, ať mě tu nenechává samotnou, a málem jsem to i udělala, ale pak jsem na paži ucítila čísi ruku.

„To je v pořádku. Jsem tady.“ Napínala jsem zrak a snažila se dohlédnout co nejvíce doleva, abych viděla, kdo na mě mluví.

Hleděla na mě usměvavá tvář. „Jsem Ntethelelo. Budu se o vás starat. Takže se nemáte čeho bát, jste v bezpečí!“

Já se ale bezpečně necítila. Jak můžu vědět, kdo je prezident, co je to rentgen, ale neznat své jméno?

„Vezmu vás teď na cétéčko a rentgen,“ řekla sladce Ntethelelo. A pak jsem zase někam jela, vezla mě dlouhou chodbou. Dojely jsme k výtahu a ani nevím proč, ale zaplavila mě naprostá hrůza. Ntethelelo výtah přivolala a čekaly jsme, až se otevrou dveře. Sledovala jsem, jak se při pohybu výtahu rozsvěcují číslice, a čím víc se čísla přibližovala, tím víc ve mně rostla beznaděj. Uslyšela jsem známý hlas a obrátila se. Byl to Noe. Vypadal uvolněně, opíral se o zeď s telefonem přitisknutým k uchu. Mžourala jsem přes jasné světlo vycházející z dlouhých kolejí oslepujících zářivek, které se táhly po celé chodbě.

„Promiňte, měl jsem mít dnes volno, ale nemám. Mohli byste mi to doručit zítra, pokud to půjde?“ říkal Noe do telefonu. „Ano. Noah Robinson. Edward Drive 19C, Parkmeadows.“

Cink! Dveře výtahu se otevřely a ve mně se všechno sevřelo. „Ne! Ne!“ ječela jsem při pohledu na děsivý prázdný prostor za otevřenými dveřmi.

Ntethelelo mi položila ruce na tvář. „Drahoušku, nesmíte hýbat hlavou.“ Sklonila ke mně obličej a zahleděla se mi přímo do očí.

„NE! Nemůžu... Nesmíte... PŘESTAŇTEEEE!“ Vyděsilo mě, jaké zvuky mi vycházejí z úst; hrdelní a zoufalé. Rozsekávaly vzduch jako meč a všechno kolem jako by se jejich vlivem roztřásl.

„Doktore!“ zvolala Ntethelelo a za chvíli se tu objevil někdo další. A pak ještě někdo další. Záblesky bílých plášťů a paží a ostrá blyštivá jehla, od které se odráželo světlo, a pak bolest v paži, štípnutí, pálení a pak...

„Zdravím, to jsem já, vzpomínáte si?“ Něžná ruka, přátelský hlas a ty modré oči.

„Noe!“ špitla jsem a připadalo mi, jako by mi žilami proudila teplá voda.

„Správně. Musíte se snažit nehýbat, pamatujete?“

Naše oči se zaklesly, modř těch jeho mě do sebe vtahovala jako klidné jezírko.

„Dýchejte zhluboka.“ Zhluboka se nadechl a já ho napodobila.

„Super!“ Tentokrát promluvila Ntethelelo.

„Super,“ zopakovala jsem a pak mi můj hlas zněl čím dál rozplizleji. „Já mám kocábku náram náramnou...“

Než všechno znovu potemnělo, myslím, že jsem zaslechla uchechtnutí.

Kapitola 3

Otevřela jsem oči. Jako bych měla hlavu přinejmenším desetkrát větší než obvykle, a pěkně bolela! Svět přede mnou byl rozmazaný a já několikrát zamrkala a snažila se zaostřit všechny tvary. Vzduch byl prosycený pachem, který mě zasáhl až v hrdle, navalovalo se mi z něj. Chemikálie, dezinfekční prostředky a...

Posadila jsem se, jak nejrychleji jsem dovedla. *Jsem v nemocničním pokoji!* Odřihla jsem si, ale nic ze mě nevyšlo. Místnost se roztočila a já se chytla boků postele, abych si našla pevný bod.

„Hezky pomalu. Právě jste se probudila po podání sedativ, takže je naprosto normální, pokud je vám nevolno. Můžu vám na to něco dát,“ řekl ženský hlas. V tuhle chvíli byla jen hnědo-bílou šmouhou, ale jakmile se přiblížila, mé oči si trochu přivykly.

Znovu jsem si lehla na postel.

„Jsem doktorka Kgomotso Maluková. Víte, kde jste?“ zeptala se.

Přikývla jsem. Bože, hlava mě bolela jako čert. „Jsem v nemocnici.“

„Dobře.“ Má odpověď ji zjevně potěšila. Otevřela složku, kterou třímala v ruce. „Už víte, jak se jmenujete?“

„Já, ehm, myslím, že jsem Jane Doeová.“

„Jméno Jane Doeová píšeme u žen, jejichž identitu neznáme,“ řekla vlídně.

Rozhlédla jsem se po pokoji. „Neměla jsem u sebe něco? Kabelku nebo tak něco?“

Obrátila se a pokynula k židli v koutě. „Jen šaty, co jste měla na sobě, hodinky a kroužek od klíčů.“

„Byla jsem v bezvědomí?“ Hrdlo jako by mi při řeči vysychalo. Natáhla jsem ruku a dotkla se ho.

„Podali jsme vám sedativa, protože jsme potřebovali provést pár vyšetření. Obvykle sedativa pacientům nedáváme, ale vy jste měla panický záchvat.“ Podala mi šálek s vodou. „Jen malý doušek.“ Něžně ho přiložila k mým rtům. Studená voda mi sklouzla hrdlem a okamžitě se mi ulevilo.

„Děkuju,“ zamumlala jsem.

„Takže, co to vaše jméno?“

Pevně jsem sevřela víčka. Pokud se nejmenuju Jane, tak jak? Snažila jsem se vybavit si jména, která znám. *Noe, Ntethelelo, Kgomotso, Jane, Bennett, Cyril*. Jiná jména jsem v hlavě neměla.

„Ne, neznám ho. Neznám! Ne!“ Slova mi vystřelila z bolavého hrdla a řinula se mi z popraskaných rtů.

„To je v pořádku.“ Něco si zapsala do složky a škrábání tužky o papír podráždilo mé už tak pocuchané nervy a měla jsem pocit, jako by byly v jednom ohni.

„Co si to tam píšete?“

„Jen si tu dělám obecné lékařské poznámky.“ Řekla to nenuceným a smířlivým tónem a pak si ještě něco zapsala, jako by si zaznamenala, že jsem se na její poznámky vyptávala. Nelíbilo se mi to a znovu ve mně začala narůstat panika. Připadalo mi, že se ze mě vyvalí a pokryje stěny, podlahu a strop

tohoto sterilního bílého pokoje. Zaškubalo mi v prstech, jako bych chtěla něco popadnout, ale nevěděla jsem co.

„Proč nevím, jak se jmenuju?“ Trásl se mi hlas.

Doktorka se ke mně naklonila a položila mi ruku na paži. „Je běžné, že po zranění hlavy člověk trpí amnézií.“

Zvedla jsem ruku a dotkla se hlavy. Čelo jsem měla zafácované velkým obvazem. „Co se stalo?“

„Měla jste nehodu ve výtahu. Pamatujete si z toho něco?“

„Ne. Já... Ne!“ Srdce v hrudi se mi rozbušilo rychleji a přístroj vedle mě se zběsile rozpípal.

„Zkuste se uklidnit. Je to nejspíš jen dočasné, paměť by se vám měla brzy vrátit. Důležité je, že jsme vám udělali cétečko a rentgen a všechno je v normálu. Žádné krvácení do mozku, žádné otoky, žádná zranění. Jste v pořádku, až na povrchovou ránu na čele, kterou jsme vám už zašili, několik modřin na pažích a nohou a pár oděrek. I vaše spinální fúze je nedotčená.“

„Moje co?“

„Na rentgenu jsme viděli, že některé vaše obratle byly spojeny, a ukázalo se, že máte i destičku a šrouby v rameni. Ale ani o ně se nemusíte strachovat.“

„Co to znamená?“

„Znamená to, že jste v určité fázi svého života podstoupila operaci zlomených zad a ramene. Ani to se vám nijak nevybavuje?“

Zavrtěla jsem hlavou a znenadání se mi v očích začaly hromadit slzy. Cítila jsem emoci, kterou jsem nebyla s to úplně pojmenovat ani pochopit, ale přesto byla silná. Natolik silná, že mi zevnitř sešněrovala krk.

„Dám vám něco na zklidnění.“ Naklonila se a do kanyly mi aplikovala jehlu. Zalilo mě teplo.

„Nazdar, drahoušku.“ Vstoupila další známá tvář. Byla to Ntethelelo, veselá sestřička, která mě ošetřovala předtím. „Jak se cítíte?“ Nakráčela si to k mé posteli, načechrala mi

polštář a poposunula mi na něm hlavu. „Tady máte pětihvězdičkové ubytování. Chceme, aby se u nás každý cítil jako v bavlnce.“

„Děkuju,“ řekla jsem a vzhledla k ní.

„Vrátím se později. Jste v dobrých rukou,“ řekla doktorka a pak odešla.

„Ve výtečných rukou,“ pošeptala mi Ntethelelo. „Tak jo,“ zacvrlikala a přitáhla si k sobě přístroj blíž. „Je čas změřit vám krevní tlak a okysličení krve.“ Připevnila mi na paži manžetu, na prst mi připnula jakési zařízení a začala mi odečítat hodnoty. Podívala jsem se ven z okna. Rozhodně jsem teď byla ve vyšším poschodí než předtím.

„Sto procent!“ prohlásila, jakmile skončila. „Však já vám říkala, že budete v pořádku.“

Pak vstoupil někdo další a položil mi na stůl tác. Podívala jsem se na snídani na něm a sevřel se mi žaludek. Odstrčila jsem od sebe stolek a Ntethelelo sklopila zrak na jídlo, jako by si to v duchu zapsala do paměti.

„Tak jo, pokud mě budete potřebovat, zmáčkněte prostě tlačítko.“ Ukázala na tlačítko, které jsem měla na dosah ruky. „A zkuste si trochu odpočinout.“

„Počkejte,“ zavolala jsem na ni. „Nevíte, jestli je tady Noe?“

„Promiňte, kdože to?“

„Noe, záchranář, co mě sem přivezl a pak byl u mě, než jsme vjely do výtahu.“

„Aha, Noah. Přivezl vás, ale cestou na rentgen jsem ho neviděla.“

„Ale viděla. Přišel za mnou a pomohl mi. Řekl mi, abych zhluboka dýchala a zklidnila se.“

Soucitně se na mě podívala. „To jsem byla já, drahoušku. To já jsem vám řekla, abyste dýchala.“

„Ne, byl to on. Viděla jsem ho na chodbě. Telefonoval a pak přišel za mnou, vzal mě za ruku a... a...“ Zarazila jsem se

a polkla. *Já si ho jen představovala?* Představovala jsem si, že ho vidím na chodbě? Že ho slyším? Co dalšího jsem si o něm ještě vysnila?

„Byla jsem tam jenom já,“ řekla Ntethelelo s úsměvem, kterému jsem nerozuměla. „Trochu si odpočiňte.“ A pak se otočila, vyšla z pokoje, zavřela za sebou a já zůstala zase sama.

Kapitola 4

Překvapilo mě, že jakmile jsem se probudila, uviděla jsem v pokoji dva policisty. Byla tam taky doktorka s dlouhými zrzavými vlasy, kterou jsem ještě neznala. Nadskočila jsem na posteli a přitáhla si příkrývky k tělu.

„To je v pořádku, nejste v žádném maléru,“ řekla doktorka, očividně mi četla myšlenky – nebo cokoliv, co mi z myšlenek zbylo. V hlavě jsem měla pořád prázdno. Ucítla jsem to hned, co jsem se probírala.

„Jsem doktorka Cohenová, pracuji tady jako psychiatricka. Tito dva pánové jsou tady, aby zjistili, jestli vám můžeme pomoci odhalit, kdo jste. Stále si nepamatujete své jméno?“

„Ne,“ řekla jsem a těkala pohledem mezi policisty a ní.

Do okna něco kleplo, a to tak hlasitě, že jsme se tím směrem všichni otočili. Na parapetu ťukala zobákem do skla nádherná bílá holubice. *Chce se snad dostat dovnitř?* Nedovedla jsem si představit nic horšího, než být zrovna tady „uvnitř“. Chtěla jsem na ni zaječet, aby se odsud sakra rychle klidila.

Obrátila jsem se zpět a uviděla, že si doktorka Cohenová cosi zapisuje do své složky. Tolik složek. Tolik poznámek. Ráda bych věděla, co v nich všech je. Připadalo mi, že toho o mně všichni vědí víc než já sama.

„A pořád si nevybavujete, proč jste v nemocnici?“ zeptala se doktorka.

„Prý jsem měla nehodu ve výtahu.“

„Dovedete si vzpomenout na cokoliv ohledně toho, kým jste, na cokoliv ze svého života?“

„Ne.“

„To mě mrzí. Určitě jste teď dost frustrovaná a zmatená.“

„To ano,“ přiznala jsem hláskem tak tenoučkým, že málem nebyl slyšet.

„To je naprosto pochopitelné. Všichni vám tady chceme pomoci. Když jsme vás přijali, neměla jste s sebou žádný průkaz totožnosti a policie je tady, aby nám pomohla zjistit, kdo jste.“

„Dobrý den, jsem detektiv Nkanyezi Ndaba a toto je náš forenzní znalec, strážník Patrick.“ Policisté se ke mně váhavě přiblížili, jako bych byla ptáček, co vypadlo z hnízda. Možná jím opravdu jsem? Zatím o sobě nic nevím, takže tuhle možnost ještě nemůžu vyloučit. Holubice se tvářila, že souhlasí, a vytasila se s dalším hlasitým klovnutím do okna. Tak hlasitým, že jsme se po ní znovu otočili.

„Věděli jste, že bílé holubice jsou symbolem míru a že si vybírají pouze jednoho partnera na celý život?“ slyšela jsem se říkat a všichni se obrátili a podívali se na mě stejným pohledem, jako když jsem mluvila o rentgenu. *Odkud znám tahle nahodilá fakta?* Změnila jsem téma. „Jak zjistíte, kdo jsem?“

„No, tady Patrick vám vezme otisky prstů a projedeme je systémem. Uvidíme, co nám to vyplivne.“

„Počkat, vy si myslíte, že jsem zločinec? Proč byste měli moje otisky prstů?“ Ztuhla jsem, když se mi vrátila vzpomínka. „Myslím, že v seriálech berou otisky prstů lidem, které zatknou.“

„Vaše otisky prstů jsou ovšem také ve vašem řidičském průkazu a v průkazu totožnosti,“ řekl.

„Aha. To si nevybavuju.“ Podívala jsem se znovu na doktora Cohenovou. „Proč si pamatuju nějaký seriál, ale o sobě nevím nic?“

„Při amnézii se takovéto díry v paměti vyskytují docela běžně. Mozek si některé věci pamatuje, ale jiné ne.“

„Takže můj mozek se rozhodl zapomenout na všechno důležité, jako kdo ksakru jsem.“ Lehla jsem si na postel a svůj mozek jsem právě teď fakt nenáviděla.

„No, proto jsme tady my,“ řekl detektiv. „Patrick vás také vyfotí a fotografii porovnáme se všemi oznámeními o pohřešované osobě. Vezmeme ji i do budovy, kde vás našli, a popátáme se. Je škoda, že neznáme jména těch dalších dvou žen, co s vámi byly ve výtahu...“

„V tom výtahu ještě někdo byl? Jsou v pořádku? Zranil se ještě někdo?“ Nechtělo se mi věřit, že si to nepamatuju. Vždyť to byl docela dost zásadní detail.

„Obě místo následně opravdu rychle opustily, tudíž se domnívám, že jsou v pořádku.“

Shlédla jsem na svou ruku, když po ní strážník Patrick sáhl, ale zarazil se, jakmile uviděl na mých kloubech krvavé odřeniny. Pozvedl ke mně zrak.

„Smím? Dám si pozor,“ řekl.

Snažila jsem se vyloudit úsměv, zatímco mi prsty poklepal v inkoustu a pak jimi zvolna přešel přes jakousi kartičku. Nepatrně jsem se zachvěla, když pohnul dvěma nejporaněnějšími prsty, těmi, se kterými jsem nemohla moc hýbat, protože se mi na kloubech udělaly velké strupy. Ihned se zastavil a omluvně se na mě podíval. Z laskavosti toho gesta mi bylo do breku. Zatímco mi bral otisky, zaměřila jsem se na okno a sledovala, jak holubice pohybuje hlavou dopředu a dozadu, jako by obdivovala svůj vlastní odraz. Neochotně jsem se obrátila zpět, když mi na obličej namířili foťák a cvakla spoušť.

Měla jsem pocit, že snad uběhla celá věčnost, než detektiv řekl: „Myslím, že máme hotovo.“ Utíká čas mezi těmihle zdmi strašně pomalu, nebo snad takhle utíká vždycky? To jsem nevěděla. Nedokázala jsem si vybavit jediný okamžik svého života, se kterým bych mohla tenhle koncept času porovnat.

„Děkuju vám,“ zamumlala jsem, jakmile se vydali ke dveřím. „Počkejte! Co když nezjistíte, kdo jsem?“

„Otisky vašich prstů někde v databázi budou. Je to jen otázka času.“ Detektiv mi zamával a pak všichni odešli.

„Čas na měření tlaku, okysličení krve a oběd.“ Do pokoje vešla jiná sestra.

„Kde je Ntethelelo?“ zeptala jsem se celá nespávaná.

„Zrovna jsme si předaly směnu, vrátí se později. Teď se o vás budu starat já. Jmenuju se Beauty.“ Nesla mi nějaké jídlo, ale mně se stáhl žaludek, jen co jsem na něj pomyslela.

„Nechci nic jíst,“ řekla jsem trochu příkřeji, než jsem měla v úmyslu. Poznala jsem to podle toho, jak se Beauty zatvářila.

I tak se na mě usmála. „Musíte se o to pokusit.“

Odvrátila jsem obličej zpátky k oknu a sledovala svou hořlou kamarádku, jak si zobáčkem čistí pírka. Cítila jsem, jak mi Beauty nasazuje manžetu tlakoměru. Uslyšela jsem zvuk, ucítila stlačení a pak zaslechla pípnutí.

„Sto dvacet dva na osmdesát jedna,“ řekla. „Perfektní.“

„Perfektní?“ Prudce jsem k ní otočila hlavu. „Jak můžu být perfektní, když si nic nepamatuju?“

Beauty dělala, že můj výbuch přehlíží, ale já se cítila provinile. Nevěděla jsem, proč tak vyskakuju. Nic zlého mi neprovedla. To já něco provedla jí. Ne ona mně. „Promiňte,“ zašeptala jsem.

„Co bolesti?“ zeptala se.

„Už je to lepší.“

„To je dobře. Musíte jíst. Za hodinu si přijdu pro táč.“ Odešla a já se znovu podívala na talíř s jídlem. Pokrývalo ho kulaté plastové víko a to se orosilo, což se stává vždycky, když...

Počkat... Jak to můžu vědět? Zvedla jsem víčko, pár kapek steklo do jídla a mě do nosu praštila vůně. Tu vůni znám! A udělalo se mi z ní zle. Odstrčila jsem talíř ještě dál od sebe a na posteli se naklonila tak, abych se na něj nemusela dívat.

Musela jsem usnout. Když jsem totiž znovu otevřela oči, byla tma. Na stolku teď stály tři tácy s netknutým jídlem. *Kolik chodů už jsem zmeškala?* Vylekalo mě, když jsem uslyšela nějaký hluk a uviděla, že přede mnou na židli sedí doktorka Cohenová.

„Promiňte, nechtěla jsem vás vyděsit,“ řekla. „Zrovna jsem dokončovala kolečko a napadlo mě, že vás přijdu zkontrolovat. Jak se cítíte?“

„Cítím se... Ehm...“ Odmlčela jsem se. Slova ke mně nepřicházela a já se opět snažila zalovit v paměti a najít něco, o čem už jsem věděla, že tam není.

„Snažte se moc netlačit na pilu,“ nabádala mě. „Prostě řekněte, co vás první napadne. Špatná ani správná odpověď neexistuje.“

„Mám strach,“ řekla jsem bez přemýšlení.

„Z čeho máte strach?“

„Ze všeho.“

„Můžete to rozvést?“ zeptala se. Na někoho, kdo chce, abych příliš nemyslela, mě teda fakt nutila přemýšlet.

Do mého nitra se znovu vkradl ten nejasný, zamotaný, temný pocit. Klepal na dveře. Připomínal mi, že tam ještě je. „Co když nezjistím, kdo jsem? A co když to zjistím, ale paměť se mi nevrátí? Co když mě tam venku nějakí lidé hledají, ale já si je nepamatuju, nebo...“ Polkla jsem. Slina se mi zadrhla v hrdle, jako kdyby byla velký balvan. Přišla mi na mysl

myšlenka, *ta nejpříšernější myšlenka*, a balvan se ještě zvětšil. „Co když mě nikdo nehledá?“

„Jsem si jistá, že tyto obavy vám přijdou velmi reálné,“ uznala, „ale věřte mi, jsou všechny velmi nerealistické. Policie zjistí, kdo jste, vždycky to zjistí. Paměť se vám vrátí, možná ne hned najednou, ale po kouscích. Jistě jste už zažila pocity čehosi povědomého, i když je nedokážete zcela zařadit?“

Přikývla jsem. V tom měla pravdu. *Nemocniční strava...*

„To je příznivé znamení. A abych vyvrátila vaši další obavu, je velmi nepravděpodobné, že by vás nikdo nehledal. Určitě vás hledá spousta lidí a je dost možné, že vás najdou dřív, než policie přijde na to, kdo jste.“

„Jak to můžete vědět?“

„Věřte tomu nebo ne, ale toto je běžnější, než si myslíte. Už jsme přijali pár pacientů, kteří si nic nepamatovali, jako vy.“

„A všem se vrátila paměť?“

„Ano. Někteří si stále nedovedou vybavit onu traumatickou událost a někteří si nedovedou vybavit dny, které jí předcházely, někdo má pár okének tu a támhle, ale všem se paměť z větší části – ne-li zcela – vrátila. Důležité je nenechat se tím převálcovat. Nelámejte si moc hlavu s tím, že si nevzpomínáte. Čím víc se vystresujete, tím méně je pravděpodobné, že si vzpomenete. Tyto věci se obvykle přirozeně vyřeší samy, obzvlášť když netrpíte zraněním mozku. K tomu, abyste zapomněla, kdo jste, neexistuje žádná fyzická příčina...“ Odmlčela se a nahlédla do papírů v ruce.

„Copak?“ naklonila jsem se k ní, v jejím tónu jsem cosi vycítila.

„Když se u někoho projeví amnézie bez poškození mozku, důvody ztráty paměti jsou obvykle spíše psychologické. Říkáme tomu posttraumatická amnézie.“

„Co mi tím chcete říct? Že jsem na hlavu?“ zeptala jsem se.

„Ne. To samozřejmě ne. Ale říkám si, jestli vám amnézii nepůsobuje něco z vašeho života, z vaší minulosti, nebo něco na té nehodě – která mohla třeba být až příliš traumatizující, než abyste ji zpracovala.“

Probodla jsem ji pohledem. To, co řekla, mě urazilo způsobem, jaký jsem úplně nechápala. „Jak to zjistím, když si nemůžu vzpomenout?“ vyštěkla jsem na ni a podívala se z okna.

„A taky vidím, že odmítáte jídlo.“

„Nemám hlad.“

„No, fyzicky hlad máte, ale všechna ta úzkost, co prožíváte, vám nejspíš příjem potravy ztěžuje. Jenže jíst potřebujete.“ Slyšela jsem, jak vstala. „Předepíšu vám něco na zklidnění a přijdu si s vámi popovídat zítra ráno, pokud vám to nebude vadit, ano?“

Chvilí jsem na ni hleděla. Styděla jsem se, že jsem se na ni tak utrhla, vždyť se ke mně snažila chovat hezky. Zase – už poněkolkáté – jsem vybuchla a nevěděla proč. Něco ve mně vyvolávalo vztek, který jsem si nedokázala vysvětlit. „Ano, děkuju.“

„Skvělé, uvidíme se ráno.“ Odešla z mého pokoje a zavřela za sebou. Z mého pokoje snad všichni jen odcházejí. Nikdo dovnitř doopravdy nevchází, ledaže po mně něco chce, jako změřit mi tlak. Měla jsem pocit, že mě všichni pořád jen opouštějí. A pak strach, který mě před pár chvílemi skličoval, nahradilo něco jiného.

Smutek.

Velký, černý a všepohlcující.

Kapitola 5

Příští ráno za mnou přišla do pokoje Ntethelelo, nebo to snad bylo až to další ráno? Nevím. Nějak jsem ztrácela přehled o tom, kolik dní tu už jsem. Všimla jsem si, že nemá svou obvyklou veselou náladu a hromada knih a časopisů, co nesla v náručí, vypadala těžce. Položila je s bouchnutím na stůl a povytáhla obočí. Odvrátila jsem se, abych se nemusela setkat s pronikavým pohledem, který po mně házela. Za oknem ještě stále seděla holubice a její přítomnost mě utěšovala. Byla jedinou společnicí, jakou jsem za celou noc měla, a už jen vědomí, že nejsem naprosto sama, mi aspoň drobátko udělalo dobře.

„Slyšela jsem, že ještě pořád nejíte.“ Podupávala nohou o podlahu. „Musíte jíst. Jinak nezesílíte a budete u nás trčet navěky, a to nechcete.“

Krátce jsem se na ni podívala a pak znovu zalétla pohledem k oknu. Opět jsem v nitru ucítila ten temný, tiživý balvan.

„Podívejte, pokud nezačnete jíst, převezou vás na psychiatrické oddělení. A věřte mi, tam už takovou sestru, jako jsem já, mít nebudete, protože já jsem ve zdravotnictví jednička. A taky to tam není pětihvězdičkové. Kdybyste se jen dotkla

těch polštářů... No fuj!“ Štouchla do mě loktem a já se musela pousmát. Uměla lidem přirozeně zvednout náladu.

„Ale vždyť nevím, kdo jsem. Nic si nepamatuju,“ řekla jsem tiše, po tváři se mi skutálela slza.

„Však se vám všechno vrátí. Jen si musíte dopřát čas.“ Řekla to, jako by tomu sama věřila, ale mě nepřesvědčila. Už uběhlo několik dní, ani jsem nevěděla kolik, a v hlavě jsem měla pořád prázdno, až na ty zvláštní záblesky čehosi povědomého, kterým jsem nerozuměla.

„A co když ne? Co když se mi paměť nikdy nevrátí a já se nikdy nedozvím, kdo jsem?“

„Policie zpracovává vaše otisky a fotografii. Zjistíte, kdo jste. Je to jen otázka času.“

„Času. Jak dlouho to bude ještě trvat? Jak dlouho tu musím zůstat? Jak dlouho už tu jsem? A co když zjistí, kdo jsem, ale paměť se mi nikdy nevrátí, a ani později si svůj život vůbec nevybavím? Co je na tom sakra dobrého?“

„Na to teď nesmíte myslet. Musíte se soustředit na to, abyste se odsud dostala.“

„Chci odsud vypadnout! Fakt že jo.“

„No, tak to pak musíte něco sníst.“ Přistrčila ke mně kelímek s pudinkem a lžičku.

Chvilí jsem váhala a zvažovala své možnosti – těch jsem teď měla jen poskrovnu – a pak neochotně kelímek přijala. Hned jak jsem ho vzala do rukou, zmocnil se mě pocit čehosi povědomého. Ten kelímek *znám*. Zním jeho tvar. Prsty mi samy od sebe zamířily k víčku v levém horním rohu a strhly ho. Zanořila jsem dovnitř lžičku a nabrala mazlavé, hnědé sousto. Jeho chuť jsem ucítila dřív, než jsem si ho vložila do úst, a jakmile jsem to udělala, má podezření se potvrdila.

„Velmi dobře.“ Ntethelelo vstala a poplácala komínek knih a časopisů na stolku. „Přinesla jsem vám něco na čtení.“ Vyrazila ke dveřím, chystala se mě zase opustit. „Až se vrátím,

ať to máte snědené.“ Ukázala na kelímek a já zlehka přikývla. Sledovala jsem, jak vyšla z místnosti, a pak uslyšela, jak se baví s někým na chodbě. Znělo to jako Beauty.

„Ještě pořád nechce jíst?“ zeptala se Beauty.

„Myslím, že jsem ji přinutila sníst jeden pudink.“

„Taky na tebe štěkala?“

„Jen trochu.“

„Na mě byla sprostá,“ řekla Beauty a já se kvůli tomu znovu cítila hrozně.

„Určitě je jen vyděšená. Neber si to osobně.“

„Moc mě to mrzí!“ zajčela jsem směrem k otevřeným dveřím. Uběhla chvilka a pak se v pokoji vynořily dvě hlavy a zaraženě na mě zíraly.

„Co je?“ posadila jsem se.

„Co že vás to mrzí?“ zeptala se Ntethelelo a mrkala na mě.

„Že jsem byla nezdvořilá. Víím, že jsem nevrhá. Nechci taková být. Jsem jen vyděšená.“

Ntethelelo a Beauty si vyměnily pohledy a pak na mně znovu pomalu spočinuly očima.

„Proč se na mě tak koukáte?“

„Vy jste rozuměla, o čem se bavíme?“ zeptala se Beauty.

„Ano.“

„My ale mluvily zulusky,“ řekla Ntethelelo a obě vkročily do místnosti.

„To tedy ne, mluvily jste anglicky.“

„Ne. Mluvily jsme zulusky.“ Beauty a Ntethelelo se postavily k posteli a zvědavě na mě hleděly.

„To není možné, zuluštinu neovládám. Proč bych taky měla?“

„Unjani?“ zeptala se Ntethelelo a já bez rozmyšlení odpověděla a řekla jí, jak se mám.

„Ngikhona, ngiyabonga. Wena unjani?“ zalapala jsem po dechu. „Proboha. Mluvila jsem teď jiným jazykem?“

Ntethelelo se rozzářila. „Ano, mluvila. A mám se taky dobře, díky za optání.“

„Ale... Jak vím... Ehm, kde jsem se naučila... Ehm.“

Beauty mlaskla. „Teď už vás nebudeme moc pomlouvat na chodbě.“

„Hele! Proč mě pomlouváte?“

„Dělám si srandu.“ Uculila se. Myslím, že mezi námi konečně roztály ledy.

Usmála jsem se na dvě dámy před sebou a cítila se dobře jako už dlouho ne. Nedovedla jsem úplně pochopit proč, ale jak jsem je slyšela mluvit na chodbě, ten jazyk, jeho silné výrazné zvuky, to odrážející se klapání, něco na tom mě uklidňovalo.

„*Nawe idla!*“ řekla Ntethelelo, když s Beauty vyrazily ke dveřím. Zvedla jsem kelímek s pudinkem a zamávala jím na ni.

„Tak dobře, sním to!“

O několik chvil později, s plným břichem a těžkými víčky, jsem znovu zavřela oči.

Kapitola 6

Když jsem se probudila, venku byla tma a k mé velké úlevě tam ještě pořád byla má holubí parťačka. Posadila jsem se a rozsvítila. Jakmile jsem to udělala, holubice otočila hlavu a pohlédla na mě.

„Ahoj,“ zamávala jsem na ni.

Naklonila hlavu na stranu, jako by se na mě opravdu dívala. Což asi i byla pravda. Věděli jste, že holubi jsou neuvěřitelně inteligentní a společenská zvířata?

„Představila bych se ti, ale nevím, jak se jmenuju,“ řekla jsem a čekala, co mi na to odpoví. A taky že odpověděla! Jako by přesně věděla, co říkám, zatukala třikrát na okno. Posadila jsem se a přehodila nohy přes bok postele.

„Rozumíš tomu, co říkám?“ zeptala jsem se.

Jedno ťuknutí do okna.

„Tak jo. Jedno zatukání pro ano, dvě pro ne. Rozumíš mi?“

Jedno ťuknutí!

„Proboha. Ty mi fakt rozumíš.“ Postavila jsem se, ale má holubí kamarádka se vylekala a rozevřela křídla, jako by se chystala odletět pryč.

„Prosím, neodlétej.“ Posadila jsem se zpátky a má kamarádka stáhla křídla. Zaplavila mě úleva. „Zůstanu tady, slibuju.“

Jedno ťuknutí! Buď už blázním, nebo fakt klábosím s holubem! Nebo se u mě možná kvůli poranění hlavy vyvinuly nějaké nadpřirozené schopnosti...

Dvě zatukání.

„Máš pravdu, to je na hlavu. Nejsem senzibil, nebo jo?“

Dvě zatukání.

„Víš, kdo jsem?“

Dvě zatukání.

„Samozřejmě že ne. Ani já to nevím.“ Povzdechla jsem si. „Myslíš, že se mi paměť vrátí?“ zeptala jsem se. Holubice zůstala potichu. „Hledá mě někdo?“ Další ticho.

„Hele, proč se mnou nemluvíš?“

Tři zatukání.

„Tak jo, možná kladu otázky, na které nemůžeš znát odpověď.“ Rozhlédla jsem se po pokoji a snažila se vymyslet, na co bych se ještě mohla zeptat.

„Máš přitele?“

Jedno ťuknutí.

„To máš bezva! Zajímalo by mě, jestli i já někoho mám. Píše se museum, nebo muzeum?... Aha, ani na tohle mi neumíš úplně odpovědět, že?“

Jedno ťuknutí.

„Jíš kuřata?“

Dvě zatukání.

„Ne, samozřejmě že ne. Je Země placatá?“

Dvě zatukání.

„Jak jinak! Počkej, teď jsem kápala na něco suprového. Byly pyramidy postaveny mimozemšťany?“

Odmlčela se.

Jedno ťuknutí!

„Ha! Já to věděla!“ Bouchla jsem rukou do postele a má holubí kamarádka odletěla. Zase jsem zůstala sama. „Asi to bylo až moc ožehavé...“

Podívala jsem se na knihy a časopisy na stole a všimla si, že mi tam Ntethelelo nechala i kartáček a zubní pastu. Přejela jsem si jazykem přes zuby a zděsila se. Měla bych ho brzy použít. Popadla jsem knihu z vršku hromádky. Ihned mě upoutala nápadná kresba anatomicky bezchybně vyvedeného srdce na přebalu. Ještě víc mě nalákaly ukázky pochvalných recenzí a velký zlatý štítek na titulní straně hlásající, že kniha postoupila v jakési soutěži do užšího výběru.

Srdce je jen sval od Beccy Thorneové.

Knihu jsem obrátila a přečetla si anotaci na zadní straně. Znělo to morbidně, rozhodně ne jako něco, co jsem si v tomhle klíčovém momentu života přála přečíst. Otevřela jsem knihu, abych se podívala, kdo ji napsal. Zírala na mě černobílá fotka seriózně vyhlížející autorky. Vypadala jako silná žena. Tmavé vlasy. Brýle s černými obroučkami. Žádný úsměv. Šel z ní strach... *Ale byla mi povědomá.* Možná je tahle Becca Thorneová má oblíbená autorka, možná jsem ji viděla v televizi, možná jsme spolu chodily na základku a hrály si spolu jako malé na houpačkách? To netuším. Vrátila jsem knížku na stůl, vzala si časopis a ihned jsem protočila panenky.

„Hodte se do formy,“ četla jsem. Jako bych snad mohla vyskočit z postele a za tři měsíce se vytrénovat na maraton, v šesti jednoduchých pohybech si posílit střed těla a opatřit si před létem sexy zadeček. Ze stránek na mě civěli opálení, namakaní lidé. Obracela jsem stránky nazdařbůh, nic mě vlastně nezaujalo, dokud...

Frankiin proteinový koktejl pro štíhlou linii. Hleděla jsem na reklamu přes celou stránku. Nádherná blondýnka popíjela koktejl, leskla se potem po cvičení, přes ramena měla přehozený ručník a z jedné ruky jí viselo švihadlo. Odtáhla jsem od sebe časopis a pak si ho několikrát znovu přiblížila k obličeji, zatímco se mi v nitru mihotal tentýž pocit čehosi povědomého.

Tahle reklama je určitě všude. Nejspíš jsem ji viděla už milionkrát. Zavřela jsem časopis a odložila ho znovu na stůl. Byla jsem Ntethelelo vděčná za snahu, ale tohle jsem teď dělat nechtěla.

Zběžně jsem pohlédla na okenní parapet, jestli se už nevrátila má holubí kamarádka. Nevrátila. Byla pryč a já zůstala úplně sama! Začal ve mně narůstat temný pocit paniky a já se ho snažila potlačit.

„Sakra!“ Panika teď narůstala rychleji. *Musím* se dostat z postele. Najednou jsem tu už nemohla vydržet sedět ani vteřinu. Stáhla jsem si přikrývku a přehodila nohy přes okraj postele. Dotknout se chodidly podlahy mi udělalo dobře. Cítila jsem se díky tomu vyrovnanější. Asi nejvíc od doby, co mě Noah držel za ruku.

Noahova ruka... Toužila jsem po ní. Toužila jsem po něčem, kvůli čemu si nebudu připadat tak osamělá. Popadla jsem kapačku, připojila ji k železnému stojanu a pak si stojan vezla s sebou. *Počkat...* Jak vím, jak na to? Obrátila jsem se a hleděla na kapačku, jako by se mi už měla vrátit paměť, ale nevrátila. Dobelhala jsem se ke dveřím a rozrazila je. Chodba táhnoucí se ode mě nalevo a napravo byla dlouhá, na pohled chladná a prázdná a...

Krev!

Někdo zbrocený krví.

Škubla jsem hlavou, když se mi cosi vrátilo, vzpomínka, malý záblesk obrazu. Snažila jsem se ho polapit, ale třepotavě si odletěl, jako motýl zmítaný větrem. Na chodbě nebyla ani noha, a přesto se mě zmocnil takový strach, že jsem tam nemohla vkročit. Zaklapla jsem dveře a kvapně se vydala na druhou stranu pokoje. Přešla jsem k židli, na které jsem měla své oblečení, a shora si vzala hodinky. Displej se rozsvítil. Teď už aspoň poznám, kolik je hodin. Připnula jsem si hodinky a povědomý pocit náramku na

ruce mi udělal dobře. Vrátila jsem se zpátky k posteli a zalezla si do peřin.

Kapitola 7

Nemohla jsem spát. Ať jsem se snažila sebevíc. Posadila jsem se na posteli a rozhlédla se po pokoji. Ze všech stran mě bombardovaly pocity jako ostré střepy rozbitého skla. Otočila jsem hlavu a podívala se na zářivě bílé umyvadlo v rohu. Opakované kap kap kap vody ve mně cosi rozeznávalo. Začal se mi vracet útržek možné vzpomínky.

Krev, někdo zbrocený krví.

Ten obraz mě znovu zasáhl a pak znovu a znovu. Otočila jsem hlavu na druhou stranu a zírala na prázdnou židli. Jako by čekala, až si na ni někdo sedne. *Kdo?* K mému mozku roztreseně dolétla další skorovzpomínka, stále ještě nepolapitelná, ale tentokrát natolik niterná, natolik opravdová, až se mi z ní zježily chloupky na těle. Byla mi zima. Přitáhla jsem si k sobě přikrývku, ale pohlazení hrubé bavlny na kůži mi útěchu nepřineslo.

Pohlédla jsem k oknu, a přestože byla venku tma, viděla jsem, že tam je. Má holubí kamarádka.

„Ahoj!“ posadila jsem se na posteli a rozsvítila světlo.

Jedno tuknutí!

Už se mnou zase mluví!

„Mám radost, že ses vrátila.“ Rozhlédla jsem se po pokoji. Objevil se tam další talíř s jídlem. Zvedla jsem víko.

„Máš hlad?“ zeptala jsem se.

Jedno tukuť!

Vzala jsem sendvič a pomalu slezla z postele, znovu jsem si zavěsila kapačku na stojan. Udělala jsem krok k oknu. Nezdálo se, že by se měla k odletu. Přišla jsem blíž.

„Jen tohle otevřu a dám ti to, jo?“ oznámila jsem jí a málem si poskočila radostí, když třikrát zafukala, jako by byla nadšená z toho, že mě vidí.

Vzala jsem za kliku okna a zatáhla, ale okno se nepohnulo. Zas a znovu jsem zatáhla, a když jsem zatáhla ještě silněji a pořád se nepohnulo, zavrávorala jsem dozadu a potřásla hlavou.

„Nejde to otevřít. Nejde to otevřít, nejde to...“ koktala jsem a chytla se stolku, abych našla rovnováhu. Jsem tu uvězněná v pokoji s okny, která se nedají otevřít, a z druhé strany se táhne děsivá chodba...

„Sakra!“ Zaryl jsem prsty do stolu, když se mi před očima roztočila podlaha. Potřebuju vzduch. Opravdový vzduch. Ne tenhle recyklovaný pokojový. Připadala jsem si jako ve vězení. V kleci. Najednou mě zasáhla vzpomínka na smutnou černo-bílou pandu sedící za ocelovými mřížemi v zoo. Bylo mi do breku. Naklonila jsem se k oknu a ještě jednou zatáhla, doufala jsem, že se nějakým zázrakem otevře. Neotevřelo.

Kartáček! Popadla jsem jej a spěchala k oknu. Jak můžu vědět, jak na to? *Jak můžu vědět, že když vsunu konec kartáčku do mechanismu nahoře a zatlačím doleva, petlice se zvedne a okno se otevře? Jak můžu vědět, že moderní kartáčky se začaly ve velkém vyrábět v Anglii na začátku osmnáctého století, ale vynalezeny byly na začátku patnáctého století v Číně?*

Bylo mi ale jedno, že to nějakým způsobem vím, chtěla jsem se jen nadechnout vzduchu. Vystrčila jsem ven celý

obličej a zhluboka se nadechla. Čerstvý vzduch se mi vehnal do plic a já mohla zase dýchat. Zavřela jsem oči a hltala vzduch, než se podlaha přestala točit a panika se vypařila. A když jsem znovu otevřela oči, má holubí kamarádka tu ještě pořád byla, koukala na mě.

„Ahoj!“ Usmála jsem se na ni. Naklonila hlavičku na stranu a přísahám, že otevřela zobáček a úsměv mi opětovala. Od doby, co jsem držela Noaha za ruku, jsem se necítila tak dobře.

„Ráda tě poznávám, jak se patří.“ Předklonila jsem se a ona popošla o pár krůčků ke mně. Byla teď tak blízko, že jsem mohla natáhnout ruku a dotknout se jí. Měla bych?

„Můžu se tě dotknout?“ zeptala jsem se, a když se ke mně přiblížila o další krůček, natáhla jsem ruku a ona otevřela zobáček ještě víc. Dala bych krk za to, že mě počastuje jemným, veselým vrkáním, ale to neudělala, protože jsem ji zničehonic měla v obličejí.

„Proboha,“ kvílela jsem, jak mě její křídla tloukla do tváří a zobák kloval do hlavy. „Proč to děláš? Urazila jsem tě něčím?“

To tam bylo jedno zaťukání značící ano a dvě značící ne, teď tu bylo tisíc ťuknutí do obličje za sekundu značících psychopata. Snažila jsem se ji ze sebe sundat, ale pařátky teď měla pevně zamotané v mých vlasech. Klopýtala jsem dozadu a chytala se za hlavu.

„Odprejskni! Odprejskni!“ Zakopla jsem o stůl, svalila se na podlahu a strhla s sebou i ocelový stojan s kapačkou. Snažila jsem se vstát, ale její mávající křídla mě oslepovala. Zvedla jsem se na kolena a lezla po podlaze, konečně se mi podařilo postavit na nohy. Když mě pustila a vyletěla oknem ven, ucítila jsem na obličejí něco teplého, mokrého a lepkavého. Zírala jsem za ní a přitom mi mokro ukapávalo z čela, stékalo mi přes kořen nosu a zastavilo se mi těsně před rty. Přispěchala jsem k oknu a vystrčila z něj hlavu ven.

„Jdi do hajzlu!“ zařvala jsem do noci, zatímco holubice – poté, co se doslova vysrala na naše přátelství – s divokým třepotáním křídel odletěla.

„Nenávidím tě!“ zaječela jsem a propukla v pláč, když zmizela a já ji už dál nikde neviděla. Musím se odsud dostat! Fakt musím vypadnout z tohoto pokoje. Pokud se odsud nedostanu, určitě umřu. Hnala jsem se k umyvadlu a smyla si z obličejů výkaly. Pak jsem hrábla po kapačce a rychle, zkušeně si strhla lepkavou náplast a vytáhla si z ruky jehlu. Zvedla jsem tašku s úhledně poskládaným oblečením, v němž mě přijali, a cosi přitom vypadlo.

Co to sakra je?

Na podlaze jsem přes slzy uviděla velký kroužek na klíče. Prozkoumala jsem ho. Visel na něm jediný klíč, ale kroužek byl obrovský a viselo na něm plno věcí, které jsem si nepamatovala. Jakýsi měkoučký míček s falešným smajlíkem, další míček z barevné gumy, dlouhý řetízek oranžových perliček a nějaká zvláštní, těžká kovová věc, co se otáčela. Položila jsem to na židli, shodila ze sebe nemocniční oděv a oblékla si své šaty. Potřeba opustit tuhle nemocnici byla tak naléhavá, že už mě ani neděsila chodba venku! Popadla jsem podivný kroužek na klíče a pak, aniž bych si dala vteřinu na rozmyšlenou, jsem vyběhla ze dveří na chodbu.

Radiologie.

Onkologie.

Oddělení B.

Pediatrické oddělení.

Psychiatrické oddělení – *tam rozhodně ne* – pročítala jsem cedulky, jak jsem chvátila dlouhou chodbou. Na konci jsem uviděla nouzový východ. Červený nápis „exit“ mi teď připadal jako maják naděje. Doběhla jsem ke dveřím a strčila do nich. Jejich cvaknutí se rozlehlo po schodišti. Vyběhla jsem ven, nohy mi klapaly o schody, a když jsem se dostala dolů,

vyřítla jsem se dveřmi do hlavní recepce nemocnice. S úlevou jsem vydechla při pohledu na dvoje masivní skleněné dveře vedoucí na parkoviště.

Snažila jsem se k těm dveřím neběžet jako blázen. Nechtěla jsem vzbudit podezření, ale málem se neovládla, nohy mě tím směrem nesly tak rychle a zoufale, jako by měly svou vlastní hlavu. A jakmile jsem dveře rozrazila, konečně jsem byla volná. Ani jsem se neobtěžovala za nemocnicí ohlédnout, prosvištěla jsem přes parkoviště, kličkovala mezi auty, až jsem se přes něj dostala. Podlezla jsem pod závorou, rozběhla se a zastavila se až o dva bloky dál. Chvíli jsem tam stála, snažila se popadnout dech, a když se mi to podařilo, rozhlédla jsem se kolem sebe. Pak mi to docvaklo.

A co teď?

Kapitola 8

Stála jsem na chodníku a sledovala auta. Doslova jsem je hypnotizovala, jak kolem mě projížděla jedno za druhým. Žádné z nich nezastavilo. Na ulici jsem byla úplně sama, až na tyhle silniční přízraky, jen šmouhy, co mě míjely. Sklopila jsem zrak k zemi za nějakým zvukem. Cupitala kolem mě obrovská krysa a táhla za sebou půlku kousku pizzy. Najednou se zarazila, podivně pronikavě zapištěla a pizzu pustila na zem. Zahleděla se na mě, znovu zapištěla a vycenila velké žluté zuby. Pak se otočila a odběhla přes cestu zpátky. Sledovala jsem, jak zmizela v okapové rouře, za každou cenu se snažila co nejdřív zmizet. Koukla jsem se na kousek pizzy a přemítala, co ji mohlo přimět ho jen tak zahodit. Možná mě nemají rády ani krysy? A pak jsem něco zaslechla a znovu se otočila na ulici. Zastavilo tam auto a ze zadního sedadla někdo vystoupil. Přesně jsem věděla, co to je. Zachvěla jsem se vzrušením. Takhle můžu prchnout. Přispěchala jsem k autu a horečně řidičovi zaklepala na okno. Muž sedící uvnitř stáhl okénko.

„Vy jste taxík?“ vyrazila jsem ze sebe.

„Uber. Ano. Potřebujete někam hodit?“ zeptal se muž a já horlivě přikývla, přestože jsem netušila, kam by mě k čertu mohl zavézt.

Muž se mrkl na telefon a pak zpátky na mě. „Nemusím teď nikoho nabrat, takže vás můžu vzít. Kam to bude?“

„Já... Já... nevím.“

„Pokud mi řeknete, kam to bude, tak vás tam můžu zavézt,“ řekl, zjevně nerozuměl, co jsem tím myslela. Že nemám vůbec ponětí, kam jet.

„Takže?“ Muž se naklonil přes sedadlo a podíval se na mě. Pokrčila jsem rameny, povzddechla jsem si a pak svésila hlavu.

„Slečno, jste v pořádku?“

Potrásla jsem hlavou. Zachrastilo to v ní jako osamělá mince na dně plechovky. A pak se mi v mysli ozvalo skřípání, jako by si ke mně něco probíjovávalo cestu. Natáhla jsem se po tom a snažila se tu myšlenku zachytit a tentokrát se mi to podařilo! Švihla jsem hlavou nahoru a pohlédla na něj.

„Noah. Noah Robinson. Edward Drive 19C, Parkmeadows. Existuje to?“ zeptala jsem se a přemítala, jestli jsem si vysnila i to, jak tam Noah stál a telefonoval. Muž cosi nadvakal do telefonu a pak ke mně pozvedl hlavu, brýle mu přitom sjely po nose dolů.

„Jasně, tam vás můžu hodit. Je to odsud jen patnáct minut.“ Poskočila jsem, doslova – nohy se mi na vteřinu z čirého vzrušení odlepily od země. Nemohla jsem uvěřit svému štěstí. První střípek něčeho dobrého za mnoho dní.

Jakmile se ale auto rozjelo, všechno vzrušení pominulo. Popadla jsem madlo dveří. Být v jedoucím autě se mi nelíbilo, stejně jako se mi nelíbilo být v nemocnici.

„Můžu otevřít okno?“ zeptala jsem se vyděšeně.

„Jasně.“ Podíval se na mě přes zpětné zrcátko a bylo poznat, že si mě měří pohledem, snažil se udělat si na mě názor. Byl to stejný pohled, který mi věnovali i všichni doktoři, než si cosi zapsali do svých tabulek.

Stáhla jsem okénko, a jakmile bylo dole, vystrčila jsem obličej ven. Čerstvý vzduch mi dopřál to, po čem jsem tak

zoufale toužila. Cítila jsem se kapánek líp. Ale ne natolik, abych povolila urputný stisk madla dveří. Cestou jsem se dívala z okna a pozorovala budovy kolem sebe. Snažila jsem se rozpoznat, jestli mi okolí nebude povědomé. Nebylo. Budovy a ulice mi nic neříkaly, jako dosud všechno. Sjeli jsme z hlavní silnice někam na předměstí. Poznala jsem to, protože chodníky byly zčistajasna plné trávy a živých plotů a stromů. Ten tam byl předešlý betonový chlad. Z tohotohle místa číšel jiný pocit a to se mi potvrdilo, jakmile jsme projeli kolem parčíku s červeno-modrým kolotočem uprostřed. Zírala jsem na kolotoč a stejně jako s černo-bílou pandou něco se ve mně zažehlo.

Ani ne tak vzpomínka, spíš pocit v hloubi žaludku, jak se točím dokola a dokola a dokola.

Věděli jste, že se kolotoče v Americe obvykle točí proti směru hodinových ručiček?

Ještě jsme kousek ujeli, než jsme zastavili. Byla jsem strašně vděčná, když auto zastavilo. Od chvíle, co se rozjelo, jsem seděla na krajíčku sedadla. Řidič ukázal na dům a já se na něj podívala. Byl malý, ale hezoučký. Krčil se za bledě žlutou zíd-
kou zarostlou břečťanem. Na pozemku rostly vysoké stromy a pokukovala po mně červená plechová střecha.

„Tak jsme tady,“ řekl taxikář a vypnul motor. Cívěla jsem na dům... A co teď?

„Bude to sto padesát randů,“ prohlásil řidič nahlas.

„Sto padesát čeho?“ To, co řekl, mi zatím nedávalo smysl. Stávalo se mi to u hromady věcí. Někdo mi něco řekl a já mu určitým způsobem rozuměla, ale chvíli mi trvalo, než jsem se dovtípila. Jako by můj mozek chápal svět okolo mnohem pomaleji, než by měl.

Konečně mi to docvaklo. „Ach! Ano. Peníze!“ Podívala jsem se do dlaní. Měla jsem je prázdné. Žádná kabelka. Žádné peníze. Ani mě nenapadlo, že tomu chlapovi budu muset zaplatit.

„Máte peníze, že jo?“ zeptal se, i když mi připadalo, že už dopředu zná odpověď. Těsně jsem sešpulila rty a zavrtěla hlavou, ale zabořila mě. Trhla jsem sebou a dotkla se obvazu na čele. Mužova tvář se nepatrně obměkčila.

„Stejně tudy jedu domů, takže je to v pohodě.“

„Opravdu?“ Byla jsem radostí bez sebe. „Děkuju. Děkuju!“ volala jsem na něj přes rameno a řítila se k Noahovým dveřím.

Kapitola 9

Chvíli jsem váhala, zatímco jsem se snažila utřídit si myšlenky a naplánovat si, co přesně řeknu. Nic mě ale nenapadlo a nezdálo se mi, že když tu budu dál postávat, přinese mi to nějakou odpověď. Takže jsem zatukala na dveře, zpočátku až příliš jemně. Znovu jsem zaklepala, tentokrát silněji. V domě se však nic nepohnulo. Zaklepala jsem o něco zběsileji. Oděrky na prstech mě zabořily a zřejmě jsem si strhla strup, protože když jsem pohlédla na svou ruku, měla jsem na ní krev. Bylo mi to ale fuk. Zaklepala jsem ještě silněji a hlasitěji. Venku byla tma, až na tlumené světlo na verandě osvětlující prostor kolem vchodových dveří. Vypadalo to, že je v budově mrtvo, jako by uvnitř nikdo nebyl, jako by dům spal. *Copak nikdo není doma?* Vůbec mi nepřišlo na mysl, že by tu Noah nemusel být. A pokud tu není, tak co mám sakra dělat a kam mám jako jít? Naposledy jsem pěstmi bouchla do dveří, vložila jsem do toho veškeré úsilí, a v tu chvíli jsem to uviděla. Zvonek!

Pitomej zvonek! Geniální nápad, dát si ke dveřím zvonek! Ten, kdo to vymyslel, musel být fakt koumák, mít tu něco takového naprosto dávalo smysl. Přemítala jsem, jestli všechny dveře mají zvonky. Zazvonila jsem. Jednou, dvakrát, a když jsem zazvonila potřetí, rozsvítilo se jedno světlo a pak další

a pak další, jako domino. Světla se přibližovala jako vlak, až se rozzářila místnost za vchodovými dveřmi a já za nimi uviděla sotva znatelnou siluetu. Doufala jsem, že je to Noah. Najednou mi problesklo hlavou, že možná nežije sám. Má spolubydlící? Ženu a děti? Doteď mě vůbec nenapadlo, že Noah nemusí být jediný, ke komu jsem vtrhla.

Slyšela jsem, jak se pohnul řetěz a spadl, zacinkal o dřevěný rám dveří. Uslyšela jsem cvaknutí a pak se dveře rozevřely dokořán a tady stál, v pyžamu. Když mě uviděl, zatvářil se naprosto šokovaně. Očividně mu nějakou chvíli trvalo, než zpracoval, co se děje, protože několikrát otevřel a zavřel pusou, jako herec v němém filmu. Konečně po době, která se zdála jako celá věčnost, ze sebe vyloudil pár zvuků.

„P-proč... Co to... Ehm... Proč... Co tady děláte?“ Jak koktal, hlava se mu pohybovala v krátkých, prudkých, trhaných pohybech. Vypadal rozrušeně a nervózně. Bože, v tuhle reakci jsem zrovna nedoufala. Ale vážně, když se nad tím zamyslím, co jsem čekala? Úsměvy a rozevřenou náruč?

„Chci říct... Vždyť je skoro půlnoc a, a... Co tady děláte?“ zeptal se tentokrát hlasitěji.

„Nevěděla jsem, kam jít...“ odpověděla jsem.

„Co tím myslíte, že jste nevěděla, kam jít? Máte být v nemocnici. Proč jste tady? Jak jste se sem dostala?“ Prošel kolem mě a rozhlédl se po ulici, teď liduprázdné. „Jak vůbec víte, kde bydlím?“

Připadala jsem si strašně. Tváře mi polil ruměncem a jako by mi do žaludku spadl studený balvan. Byl to evidentně fakt blbý nápad, soudě podle toho, jak na mě teď hleděl. Ruce založené na prsou, zamračený obličej. *Je to strach?* On se mě bojí? Jako kdybych byla stalkerka. Možná stalkerka jsem.

„Zaslechla jsem, jak jste někomu říkal svou adresu do telefonu,“ vyhrkla jsem a doufala, že tak rozptýlím jeho obavy. Nerozptýlila.

„Vy jste mě špehovala?“ Odstoupil ode mě o krok, couval zpátky do domu.

„Nešpehovala jsem vás, přísahám. Jela jsem na rentgen a uviděla vás na chodbě. Mluvil jste s někým po telefonu. Zmínil jste svou adresu a pak, když jsem dneska večer odešla z nemocnice, byla to jediná adresa, na kterou jsem si mohla vzpomenout. Neznám ani svou vlastní adresu.“

„Co vůbec děláte venku z nemocnice? Už vás propustili? To by určitě neudělali, ne tak brzy. Obzvlášť jestli si pořád nic nepamatujete.“

„Z nemocnice mě nepropustili. Tak nějak jsem utekla.“ Zavřela jsem na chvíli oči. Nebyla jsem si jistá, jestli chci vidět, jak se tváří. Nejprve jsem otevřela jedno oko a pak druhé. Noah teda potěšeně *nevypadal*.

„Vy jste utekla?“

„Ano,“ řekla jsem chabě.

„Aniž by vás propustili? Víte, jak je to nebezpečné? Vždyť máte poraněný mozek! Neměla byste vystrčit nos z postele, a už vůbec ne z nemocnice. Uvědomujete si, jak velkému nebezpečí se vystavujete?“

„Mozek mám v pořádku. Z fyzického hlediska na něm nic špatného nenašli. Jen si prostě na nic nevzpomínám.“

„Aha!“ Zněl překvapeně a pak očima sklouzl k mým rukám. „Krvácíte.“

Sklopila jsem zrak. Krev se mi řinula z oděrky, stékala mi přes prsty a začala odkapávat na betonovou podlahu. „To mám od toho, jak jsem klepala na dveře. Bušila jsem do nich celou věčnost.“

„Proč jste rovnou nezazvonila?“

„Nevěděla jsem, že je tady zvonek. Je to fakt super nápad! Koho by napadlo dát ke dveřím zvonek?“

„Ehm... Je to docela běžné.“

„Aha.“

Díval se teď na mě zvláště, jako bych ho úplně nepřesvědčila, že můj mozek přežil bez úhony.

„S pamětí ještě pořád zápolím. Některé věci si pamatuju, ale jiné jako bych ještě nikdy neviděla, jako zvonek u dveří. A něco si pamatuju, ale vůbec netuším proč.“

Noah zvedl ruce, položil si je na tvář a pak potřásl hlavou. „Tím tuplem byste tady neměla být. Tohle je tak, tak... Ani nevím, jestli pro to existuje slovo. Tady prostě být nemůžete.“

Žaludek se mi tak stáhl, až se mi chtělo zvracet. „Prosím, prosím!“ Jak jsem žadonila, slyšela jsem ve svém hlase čiré, ošklivé zoufalství. „Musela jsem odtamtud pryč. Nenáviděla jsem to tam. A nevěděla jsem, kam jít. Nevím, kdo jsem ani kam patřím a vy – vy – jste byl jediný člověk, co mi přišel na mysl. *Musela* jsem z té nemocnice zmizet. Měla jsem pocit, že jestli tam zůstanu jen o vteřinku déle, umřu nebo se mi stane něco hrozného. A vy jste ke mně byl tak milý a cítila jsem se s vámi v bezpečí, zato v nemocnici jsem se bezpečně necítila, i když se ke mně chovali hezky. Proto jsem tady! Neposílejte mě pryč. Prosím!“

Ještě nějakou chvíli na mě hleděl a já si přála vědět, co se mu asi tak honí hlavou. A pak pomalu pootevřel dveře a pokynul mi, abych šla dovnitř.

Kapitola 10

„Přinejmenším bychom vám měli ošetřit tu ruku,“ řekl a já se málem rozplakala radostí. Chtěla jsem mu skočit do náruče a obejmout ho, ale to jsem neudělala.

Vešla jsem do malého obývacího pokoje a rozhlédla se kolem. Skoro celou podlahu zabírala obrovská roztrhaná krabice od televize s plochou obrazovkou. Okolo byla poházená bublinková fólie a kousky kartonu. Podívala jsem se na zeď, kde se skvěla právě namontovaná televize. Byla olbřímí, v naprostém nepochopitelném měřítku k velikosti místnosti. Na podlaze pod ní vedle hromádky betonu ležela vrtačka.

„Je... Je nová,“ řekl Noah a zdál se na rozpácích. „Nikdy jsem neměl čas sledovat televizi. A беру si teď na nějakou dobu volno, tak mě napadlo, že by bylo fajn to dohnat. Ještě jsem ani neviděl *Hru o trůny*.“

„*Hra o trůny*...“ zopakovala jsem a pak mě cosi trklo. „Draci. Daenerys Targaryen.“ Zaluskala jsem několikrát prsty, jak mi v hlavě probleskly obrazy ze seriálu.

„Mně se víc líbil *Příběh služebnice*. Počkat...“ odmlčela jsem se. „Vidíte, jak můžu vědět tohle, a ne svoje jméno? Vždyť to nedává smysl.“

„Vlastně je to u amnézie docela obvyklé. Střípky vzpomínek se vrací, ale ne nutně v pořadí, jaké by se vám líbilo.“

„To říkala i doktorka Cohenová.“ Rozhlédla jsem se ještě trochu po pokoji a všimla si papíru přilepeného na zdi. Přejela jsem očima po slovech. Všechna mi něco říkala.

„Můj seznam.“ Noah se objevil za mnou. „Seriálů, na které se musím během volna podívat. *Příběh služebnice* je tady dole.“ Všechny ty seriály jsem znala, viděla jsem, jak se mi jejich útržky a části po malých kouscích přehrávají v hlavě.

„Myslím, že jsem je viděla,“ řekla jsem a přála si, abych věděla víc. *S kým jsem je sledovala? Kde jsem je sledovala?*

Z otevřených dveří zavanul studený vánek a Noah je spěšně zavřel.

„Podzim. V Jozi začíná být rozhodně chladněji.“

Přikývla jsem, přestože jsem ani za mák netušila, jak to vyhodnotit. Počasí v Johannesburgu. Jak můžu vědět, kdy je zima a kdy teplo? Na počasí v Joburgu nemám žádné vzpomínky.

„Jen pro něco skočím na tu vaši ruku.“ Zmizel v chodbě a já sledovala, jak odchází. Až doteď jsem si nevšimla, jak je velký. Svalnatý. Jako by hodně posiloval. Když jsem ho viděla naposledy, byl jen šmouhou tvarů a zvuků, ale teď jsem ho viděla ve vysokém rozlišení. Vrátil se o chvíli později s kusem látky, vatou, mastí a náplastí.

„Můžu?“ zeptal se a podíval se mi na ruku.

Chtěla jsem zakřičet *Jo! Prosím, vezmi mě znovu za ruku, protože to, jak jsi mě držel, bylo to jediné, co mi v posledních dnech připadalo aspoň neurčitě normální*. To bych ale zněla jako stalkerka a já si teď ještě nebyla jistá, že jí nejsem. Nechala jsem si to pro sebe a pomalu jsem pozvedla ruku.

Zpočátku se jí chopil váhavě, ale teplo, které z něj vyzařovalo, se dostavilo vmžiku. Lechtalo mě na paži, povědomé a uklidňující. Zavřela jsem oči, abych si tenhle pocit vryla

do paměti, abych si jej udržela v mysli a vyvolala ho, jakmile se budu potřebovat cítit líp. *Bože, možná jsem stalkerka?* Otevřela jsem oči a sledovala, jak jemně setřel krev, namazal odřeniny silně páchnoucí mastí a přidal pár náplastí. Když byl hotový, jeho ruka se začala odtahovat, ale ve chvíli, kdy se měly jeho konečky prstů nadobro zvednout, na okamžik otálely. Pozvedla jsem k němu zrak. Upíral oči k mé ruce. Několikrát rychle zamrkal, jako by ho něco mátlo, a pak ruku kvapně stáhl.

„To by mělo zastavit infekci.“ Odklonil se a padlo mezi nás ticho. Ticho tak tíživé, že jsem chtěla něco říct, jen abych ho přerušila. Cokoliv. Proč nic neříká? *Proč na mě jenom tak hledí?*

„Mrzí mě, že jsem sem přišla tak pozdě,“ špitla jsem.

Posadil se do křesla a já udělala to samé. „Tady být nemůžete. Není to vhodné – jste mou pacientkou. A nemůžete si jen tak opustit nemocnici, aniž by vás propustili. Vsadím se, že je teď celé oddělení strachy bez sebe a hledají vás. Možná i zavolali policii, když už jste považována za... bezbrannou osobu.“ Poslední část řekl s citem.

„Protože ještě pořád nevím, kdo jsem?“ zeptala jsem se.

„Ano. Budu muset zavolat do nemocnice a dát jim vědět, kde jste. A budeme se tam muset vrátit.“

„Nemůžete mě vzít zpátky!“

Noah začal kroutit hlavou a já jsem chtěla napřáhnout ruce a fyzicky mu v tom zabránit. To jsem však udělat nemohla, a tak jsem na něj zacílila svá slova a doufala, že třeba zaberou.

„Prosím! Nechci se vrátit. Mám pocit, že jestli se na to místo vrátím, tak umřu. Nemůžu tam být ani o vteřinu déle. Nemůžu! Prosím vás o to!“

Noah sepal ruce v klíně a stiskl je, jako by s tím opravdu bojoval. Klouby mu zbělaly a mě popadlo nutkání vzít ho zase za ruku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prostě já.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.